

102

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 kwietnia 1969 r.

w sprawie zeznań podatkowych, zaliczek oraz trybu postępowania przy stosowaniu ulg inwestycyjnych w podatku wyrównawczym od przychodów z niektórych specjalistycznych działów produkcji rolnej.

Na podstawie art. 75 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60), art. 10 i 12 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) oraz art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. z 1969 r. Nr 14, poz. 103) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podatnicy podlegający podatkowi wyrównawczemu określönemu w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. z 1969 r. Nr 14, poz. 103), zwanej dalej „ustawą”, obowiązani są corocznie złożyć zeznanie podatkowe w terminie do dnia 15 stycznia roku następującego po roku podatkowym. Zeznanie powinno być złożone właściwemu według miejsca prowadzenia działalności gospodarczej organowi finansowemu prezydium powiatowej rady narodowej (miejskiej rady narodowej miasta stanowiącego powiat, dzielnicowej rady narodowej w mieście wyłączonym z województwa).

2. W wypadkach określonych w art. 14 ust. 3 ustawy w zeznaniu podaje się wszystkie osoby w tym przepisie wymienione.

§ 2. 1. W ciągu roku podatkowego podatnicy podatku wyrównawczego obowiązani są, bez wezwania organu finansowego, wpłacać w terminach do 15 marca, 15 czerwca, 15 września i 15 grudnia zaliczki na podatek wyrównawczy w wysokości po $\frac{1}{4}$ kwoty tego podatku, ustalonej choćby nieprawomocnie za poprzedni rok podatkowy.

2. Do czasu doręczenia decyzji ustalającej podatek wyrównawczy za rok poprzedni podatnicy wymienieni w ust. 1 obowiązani są, bez wezwania organu finansowego, wpłacać w terminach określonych w ust. 1 zaliczkę w takiej wysokości, jak za ostatni kwartał roku ubiegłego. Jeżeli ta zaliczka okaże się mniejsza od kwoty przypadającej do uiszczenia w myśl ust. 1, podatnik obowiązany jest wpłacić różnicę w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia decyzji ustalającej podatek za poprzedni rok.

3. Podatnik, który rozpoczął działalność podlegającą podatkowi wyrównawczemu w ciągu roku podatkowego, obowiązany jest złożyć w ciągu tygodnia odpowiednią deklarację organowi finansowemu określönemu w § 1 i wpłacać zaliczkę na podatek poczynsz od najbliższego kwartału. Wysokość zaliczki ustala ten organ.

§ 3. Zmiana wysokości zaliczki następuje na wniosek podatnika lub z urzędu, gdy w działalności podatnika zaszły takie zmiany, że wymiar podatku wyrównawczego będzie prawdopodobnie odbiegać od kwoty zaliczki o co najmniej 20%. O zmianach tych podatnik powinien zawiadomić właściwy organ finansowy (§ 1) w ciągu tygodnia od ich zaistnienia.

§ 4. 1. Podatnicy podatku wyrównawczego w celu uzyskania ulgi podatkowej z tytułu inwestycji przewidzianych

w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 1969 r. w sprawie podatku wyrównawczego od przychodów z niektórych specjalistycznych działów produkcji rolnej (Dz. U. Nr 14, poz. 99) obowiązani są:

- 1) w terminie miesięcznym od daty rozpoczęcia budowy lub rozbudowy obiektów bądź zakładania nowych lub powiększania istniejących sadów zawiadomić o tym organ finansowy (§ 1),
- 2) w terminie miesięcznym od ukończenia inwestycji (pkt 1), od daty zainstalowania nowo nabytych maszyn i urządzeń bądź daty ich nabycia, gdy nie wymagają one instalowania, złożyć wniosek do organu finansowego (§ 1) o przyznanie ulgi.

2. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) zatwierdzony projekt i pozwolenie budowlane, jeżeli w myśl prawa budowlanego są one wymagane; jeżeli podatnik takich dokumentów nie przedłoży — wzywa się go do ich przedstawienia w terminie 14 dni, uprzedzając, że w razie niedopełnienia tego obowiązku wniosek o przyznanie ulgi pozostanie bez rozpatrzenia,
- 2) zaświadczenie organu do spraw budowlanych prezydium właściwej rady narodowej stwierdzające, że nowo wybudowany lub rozbudowany obiekt nadaje się do użytkowania, jaka jest powierzchnia nowo wybudowanego lub części rozbudowanego obiektu, że podana przez podatnika ilość zużytych materiałów odpowiada zużyciu w danym zakresie robót, a cena fachowej robocizny obecnej odpowiada miejscowym warunkom,
- 3) zaświadczenie właściwego do spraw rolnych organu prezydium rady narodowej stwierdzające powierzchnię nowego sadu, a przy powiększeniu istniejącego sadu — dodatkową powierzchnię,
- 4) zestawienie wydatków poniesionych w związku z inwestycją oraz oryginalne dowody (rachunki), stwierdzające wysokość poniesionych wydatków.

3. Nabycie nowych maszyn i urządzeń powinno być stwierdzone dowodem nabycia od jednostki gospodarki uspołecznionej.

4. Oryginalne dowody (rachunki), o których mowa w ust. 2 pkt 4 i w ust. 3, pozostawia się w aktach dotyczących ulg.

§ 5. W roku podatkowym 1969 podatnicy podatku wyrównawczego powinni złożyć deklarację na zaliczki w ciągu miesiąca od dnia ogłoszenia rozporządzenia. Wysokość zaliczki ustala organ finansowy (§ 1) i doręcza decyzję podatnikowi.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się od roku podatkowego 1969.

Minister Finansów: S. Majewski

103

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 kwietnia 1969 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o podatku wyrównawczym.

1. Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. zmieniającej ustawę o podatku wyrównawczym (Dz. U.

Nr 12, poz. 86) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r.

o podatku wyrównawczym (Dz. U. z 1957 r. Nr 62, poz. 336 i z 1969 r. Nr 12, poz. 36) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst nie obejmuje:

- 1) art. 13 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 62, poz. 336) w brzmieniu:

„Art. 13. 1. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie:

- 1) jeśli chodzi o podatników osiągających wyłącznie przychody podlegające podatkowi od wynagrodzeń — do przychodów osiągniętych w okresie od dnia 1 września 1957 r., z tym że podatnicy ci podlegają podatkowi wyrównawczemu za 1957 r., jeżeli suma przychodów stanowiących podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń po dokonaniu doliczeń i odliczeń wymienionych w art. 3 ust. 2 z uwzględnieniem przepisu ust. 2 niniejszego artykułu przekroczyła w okresie od dnia 1 września 1957 r. do dnia 31 grudnia 1957 r. 32.000 zł, a za cały rok 1957

— 96.000 zł; podatek wyrównawczy za 1957 r. oblicza się i pobiera od nadwyżki ponad kwotę 32.000 zł, nie więcej jednak niż w wysokości $\frac{1}{3}$ podatku, jaki przypadłby od nadwyżki ponad kwotę 96.000 zł osiągniętej w ciągu całego roku 1957;

- 2) jeśli chodzi o pozostałych podatników — do dochodów i przychodów osiągniętych w okresie od dnia 1 stycznia 1957 r., z tym że podatek za 1957 r. wymierza się w wysokości $\frac{1}{3}$ podatku przypadającego za cały rok podatkowy.

2. Przy opodatkowaniu podatkiem wyrównawczym za 1957 r. osób, do których mają zastosowanie przepisy art. 3 ust. 2 pkt 2 lit. b) i c), odlicza się kwoty wydatkowane w okresie od dnia 1 września 1957 r. do dnia 31 grudnia 1957 r. na cele w tych przepisach określone.”;

- 2) art. 3 ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. zmieniającej ustawę o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 12, poz. 86) w brzmieniu:

„Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się od roku podatkowego 1969.”

Minister Finansów: S. Majewski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 30 kwietnia 1969 r. (poz. 103).

U S T A W A

z dnia 13 grudnia 1957 r.

o podatku wyrównawczym.

Rozdział 1.

Podatek wyrównawczy od dochodów podlegających przepisom o podatku dochodowym oraz od przychodów podlegających przepisom o podatku od wynagrodzeń.

Art. 1. Osoby fizyczne osiągające:

- 1) dochody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym,
- 2) przychody w rozumieniu przepisów o podatku od wynagrodzeń,
- 3) dochody i przychody, o których mowa w pkt 1 i 2, podlegają podatkowi wyrównawczemu na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.

Art. 2. 1. Osoby, o których mowa w art. 1 pkt 1, podlegają podatkowi wyrównawczemu, jeżeli suma dochodów podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym, po potrąceniu należnego podatku dochodowego, przekroczyła w roku podatkowym kwotę 96.000 zł.

2. Przy ustalaniu obowiązku podatkowego w podatku wyrównawczym i przy opodatkowaniu tym podatkiem osób, o których mowa w art. 1 pkt 1, dochody małżonków i członków rodziny łączy się na zasadach określonych przepisami o podatku dochodowym. Wymiar podatku dokonuje się na imię małżonków. Za zobowiązania z tytułu podatku wyrównawczego małżonkowie odpowiadają solidarnie.

Art. 3. 1. Osoby, o których mowa w art. 1 pkt 2, podlegają podatkowi wyrównawczemu, jeżeli suma przychodów stanowiących podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń, po dokonaniu doliczeń i odliczeń wymienionych w ust. 2, przekroczyła w roku podatkowym kwotę 96.000 zł. Przy ustalaniu obowiązku podatkowego i przy opodatkowaniu tych osób przychodów małżonków nie łączy się.

2. Przy ustalaniu obowiązku podatkowego w podatku wyrównawczym i przy opodatkowaniu tym podatkiem osób, o których mowa w art. 1 pkt 2:

- 1) do sumy przychodów stanowiących podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń dolicza się wolne od podatku od wynagrodzeń dodatki uzasadnione specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby, a u osób, które od wynagrodzeń z tytułu stosunku służbowego na podstawie przepisów szczególnych w ogóle nie opłacają podatku — sumę tych wynagrodzeń;
- 2) od sumy przychodów stanowiących podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń, po dokonaniu doliczeń wymienionych w pkt 1, odlicza się:
 - a) podatek od wynagrodzeń oraz składkę na cele emerytalne, należne od sumy wynagrodzeń podlegających opodatkowaniu w roku podatkowym,
 - b) kwoty wydatkowane w roku podatkowym na nabycie lokalu mieszkalnego od spółdzielni mieszkaniowej bądź od Państwa — w wysokości 100% kwot wydatkowanych na ten cel; kwoty wydatkowane na nabycie lokalu mieszkalnego od członka spółdzielni nie podlegają odliczeniu,
 - c) kwoty wydatkowane w roku podatkowym na nabycie domu jednorodzinnego od Państwa lub na budowę domu jednorodzinnego — w wysokości 75% kwot wydatkowanych na ten cel;
- 3) ponadto u osób osiągających przychody określone w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201, z 1959 r. Nr 11, poz. 60 i z 1963 r. Nr 57, poz. 309) w przypadku gromadzenia tych przychodów na koncie bankowym:
 - a) dolicza się różnicę pomiędzy sumą początkową a su-

ma końcową wkładów, jeżeli stan wkładów na koniec roku podatkowego jest niższy od stanu na początek roku,

- b) odlicza się różnicę pomiędzy sumą końcową a sumą początkową wkładów, jeżeli stan wkładów na koniec roku podatkowego jest wyższy od stanu na początek roku.

3. Na podstawie niniejszej ustawy prawo dokonywania odliczeń określonych w ust. 2 pkt 2 lit. b) i c) przysługuje podatnikowi tylko z tytułu nabycia jednego lokalu mieszkalnego bądź nabycia lub budowy jednego domu jednorodzinnego. W przypadkach gdy podatnik otrzymał kredyt bankowy na jakikolwiek cel, kwoty wydatkowane na nabycie lokalu mieszkalnego lub nabycie albo budowę domu jednorodzinnego zmniejsza się o sumę kredytu bankowego, a spłatę tego kredytu w poszczególnych latach podatkowych uważa się za kwoty wydatkowane w rozumieniu ust. 2 pkt 2 lit. b) i c).

4. Minister Finansów określi zasady i tryb przekazywania przychodów na konta bankowe w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 3.

Art. 4. 1. Osoby, o których mowa w art. 1 pkt 3, w przypadkach, gdy ich dochody podlegające podatkowi dochodowemu nie przekraczają w roku podatkowym 24.000 zł, podlegają podatkiem wyrównawczemu na zasadach przewidzianych dla osób osiągających wyłącznie przychody podlegające podatkowi od wynagrodzeń i opłacają podatek wyrównawczy, jeżeli suma dochodów podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym oraz przychodów stanowiących podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń, po potrąceniu należnego podatku dochodowego i po uwzględnieniu doliczeń i odliczeń wymienionych w art. 3 ust. 2, przekroczyła w roku podatkowym kwotę 96.000 zł.

2. W pozostałych przypadkach nie objętych ust. 1 osoby, o których mowa w art. 1 pkt 3, podlegają podatkowi wyrównawczemu, jeżeli suma dochodów podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym oraz przychodów stanowiących podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń, po uwzględnieniu doliczeń z art. 3 ust. 2 pkt 1 i po potrąceniu należnego podatku dochodowego oraz należnego podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne, przekroczyła w roku podatkowym 96.000 zł. W tych przypadkach mają zastosowanie przepisy art. 2 ust. 2, przy czym przychody małżonków łączą się.

Art. 5. Osoby osiągające dochody lub przychody albo dochody i przychody, o których mowa w art. 1, obowiązane równocześnie do opłacania podatku wyrównawczego według zasad określonych w rozdziale 2, podlegają również podatkowi wyrównawczemu według zasad określonych w rozdziale 1 i to bez względu na wysokość dochodów lub przychodów.

Art. 6. Rada Ministrów może w trybie rozporządzenia rozciągnąć przepisy, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 3, na inne kategorie osób, jeżeli przemawiają za tym ważne względy gospodarcze i społeczne.

Art. 7. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia przypadki, w których będą zwolnione od opodatkowania podatkiem wyrównawczym:

- 1) dochody zużyte na określone cele gospodarcze o charakterze inwestycyjnym,
- 2) przychody zużyte na określone cele gospodarcze o charakterze inwestycyjnym inne aniżeli wymienione w art. 3 ust. 2 pkt 2 lit. b) i c).

Art. 8. Podstawę obliczenia podatku wyrównawczego od osób, o których mowa w art. 1, stanowi nadwyżka dochodów (przychodów) ustalonych w sposób określony w art. 2, 3 lub 4 ponad kwotę 96.000 zł, a od osób określonych w

art. 5 — suma dochodów i przychodów po potrąceniu należnych od nich: podatku dochodowego, podatku od wynagrodzeń oraz składki na cele emerytalne.

Art. 9. 1. Podatek wyrównawczy wynosi od nadwyżki określonej w art. 8:

- 1) jeżeli podatnik osiągnął tylko przychody podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń bądź osiągnął także dochody nie przekraczające 24.000 zł (art. 3 i art. 4 ust. 1):

10%	— od pierwszych	12.000 zł,
20%	— od następnych	12.000 zł,
40%	— od pozostałej nadwyżki;	

- 2) jeżeli podatnik osiągnął dochody podlegające podatkowi dochodowemu bądź przychody podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń oraz dochody przekraczające 24.000 zł (art. 2 i art. 4 ust. 2):

10%	— od pierwszych	12.000 zł,
30%	— od drugich	12.000 zł,
60%	— od następnych	60.000 zł,
90%	— od pozostałej nadwyżki.	

2. Podatek wyrównawczy od osób określonych w art. 5 wynosi 60% podstawy opodatkowania.

3. Minister Finansów może w przypadkach, gdy przemawiają za tym ważne względy gospodarcze, przyznawać ulgi w podatku wyrównawczym pobieranym według skali określonej w ust. 1 pkt 2, zarządzając zastosowanie zamiast najwyższej stawki podatkowej przewidzianej w tym przepisie stawki niższej — nie niższej jednak niż 60%. Ulgę tę stosuje się na wniosek właściwego ministra, gdy działalność gospodarcza podatnika ma znaczenie resortowe, lub na wniosek przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (miasta wyłączonego z województwa), gdy działalność ta ma znaczenie lokalne.

Art. 10. 1. Płatnicy podatku od wynagrodzeń obowiązani są w terminie do dnia 15 stycznia roku następnego po roku podatkowym przestać organom finansowym właściwym według miejsca zamieszkania podatników wykazy podatników:

- 1) którym wypłacili wynagrodzenie w wysokości przekraczającej w roku podatkowym 96.000 zł jako pierwsi płatnicy,
- 2) którym wypłacili wynagrodzenie jako drudzy lub dalsi płatnicy w wysokości przekraczającej 60.000 zł w roku podatkowym lub 5.000 zł jednorazowo.

2. W wykazach określonych w ust. 1 należy podać również podstawę obliczenia i kwotę potrąconego podatku.

3. Przepisy ust. 1 nie stosują się do osób, które w roku podatkowym nie pozostawały nigdzie w stosunku pracy.

Art. 11. Podatnicy podlegający obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku wyrównawczego, z wyjątkiem podatników, o których mowa w art. 12, obowiązani są złożyć organowi finansowemu właściwemu według miejsca zamieszkania zeznanie o wysokości dochodów i przychodów podlegających podatkowi wyrównawczemu i wpłacić podatek w wysokości wynikającej z zeznania w następujących terminach:

- 1) podatnicy, którzy osiągają przychody podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń oraz dochody podlegające podatkowi dochodowemu bądź tylko takie dochody — w terminach przewidzianych dla zeznań o dochodzie dla celów podatku dochodowego,
- 2) podatnicy, którzy osiągają tylko przychody podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń — do dnia 31 stycznia roku następującego po roku podatkowym,

- 3) podatnicy, o których mowa w art. 5 — w terminie przewidzianym dla zeznań w podatku wyrównawczym pobieranym według zasad określonych w rozdziale 2.

Art. 12. Tryb postępowania przy opodatkowaniu osób osiągających wyłącznie przychody określone w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń określi w drodze rozporządzenia Minister Finansów po wysłuchaniu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych i zarządów związków twórców.

Art. 13. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia zmniejszać obciążenia podatkowe przewidziane w niniejszej ustawie w miarę ustawiania potrzeb w zakresie ograniczania nadmiernej konsumpcji poszczególnych grup podatników, a w szczególności:

- 1) podwyższać kwoty określone w art. 2, w art. 3, w art. 4 i w art. 8, od których zależy powstanie obowiązku podatkowego i jego rozmiar,
- 2) obniżać stawki podatkowe określone w art. 9,
- 3) wprowadzać wyjątki od określonej w art. 2 i w art. 4 ust. 2 zasady łączenia dochodów i przychodów małżonków.

Rozdział 2.

Podatek wyrównawczy od przychodów z niektórych specjalistycznych działów produkcji rolnej.

Art. 14. 1. Osoby fizyczne i prawne — z wyjątkiem jednostek gospodarki uspołecznionej — które prowadzą w większym rozmiarze uprawy warzyw lub kwiatów gruntowe albo pod szkłem lub sady albo szkółki drzew i krzewów ozdobnych — zwane dalej „uprawami”, podlegają podatkowi wyrównawczemu na zasadach określonych w niniejszym rozdziale. Na równi z uprawą gruntową warzyw traktuje się uprawę krzewów owocowych i roślin zielnych owocujących.

2. Podstawę obliczania podatku wyrównawczego stanowi nadwyżka powierzchni upraw określona przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia. W rozporządzeniu tym Rada Ministrów określi również zasady przeliczania powierzchni różnego rodzaju upraw na ar przeliczeniowy.

3. Jeżeli ze stanu faktycznego wynika, że uprawy stanowią jedną całość gospodarczą, polegającą na wspólnej gospodarce rolnej (siewach, pielęgnacji, zbiorach itp.) albo stanowią własność lub współwłasność małżonków, krewnych albo powinowatych, prowadzących wspólne gospodarstwo domowe, wówczas dla określenia rozmiaru upraw uzasadniającego powstanie obowiązku podatkowego traktuje się je łącznie, bez względu na to, czyją są własnością lub współwłasnością, i bez względu na miejsce prowadzenia upraw. W tym przypadku ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku wyrównawczego dokonuje się łącznie na imię wszystkich osób, których uprawy stanowią całość gospodarczą, albo na imię małżonków, krewnych lub powinowatych, prowadzących wspólne gospodarstwo domowe.

4. W razie rozpoczęcia lub zaprzestania na stałe prowadzenia upraw warzyw lub kwiatów pod szkłem, ustalenia

zobowiązania podatkowego z tytułu podatku wyrównawczego dokonuje się proporcjonalnie za tyle miesięcy, przez ile uprawy te były prowadzone.

5. Jeżeli w ciągu roku podatkowego nastąpiła zmiana osoby prowadzącej uprawy, obowiązek podatkowy obejmuje pełny rok podatkowy, a ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku wyrównawczego dokonuje się na imię tej osoby, która prowadziła uprawy w okresie zbiorów. Jeżeli w okresie zbiorów uprawy prowadziły dwie lub więcej osób, ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku wyrównawczego dokonuje się na imię wszystkich tych osób. Osoby te odpowiadają za podatek solidarnie.

Art. 15. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wyłączyć spod opodatkowania niektóre uprawy wymienione w art. 14 ust. 1 lub część powierzchni tych upraw, jeżeli przemawiają za tym ważne względy gospodarcze i społeczne.

Art. 16. Wojewódzka rada narodowa (rada narodowa miasta wyłączonego z województwa) może — w zależności od miejscowych warunków i opłacalności upraw — podjąć uchwałę o zwolnieniu od podatku wyrównawczego, przypadającego od wszystkich lub niektórych upraw, na czas określony lub nieokreślony w całym województwie (mieście wyłączonym z województwa) albo na niektórych jego obszarach.

Art. 17. 1. Wysokość stawek podatku wyrównawczego od osób, o których mowa w art. 14, określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia w granicach do 60% dochodu przeciętnie osiąganego.

2. Organy finansowe prezydentów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty, dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województwa) mogą obniżać podatek wyrównawczy poszczególnym podatnikom w zależności od przeciętnej jakości gleby w uprawie gruntowej i w sadach, od warunków ekonomicznych, a także w razie nieurodzaju lub innych zdarzeń losowych, nie więcej jednak niż o 25%.

Art. 18. 1. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady stosowania ulg w podatku wyrównawczym z tytułu kontraktacji oraz z tytułu inwestycji.

2. Minister Finansów określi w drodze rozporządzenia tryb postępowania przy stosowaniu ulg w podatku wyrównawczym z tytułu inwestycji.

Art. 19. Podatnik podatku wyrównawczego może do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy żądać, aby z tytułu działalności określonej w art. 14 został ustalony podatek wyrównawczy na podstawie przepisów rozdziału 1. W tym przypadku podatnik obowiązany jest założyć i prowadzić księgi handlowe, a dochód z wymienionej działalności ustala się według przepisów o podatku dochodowym, zaś podatek wyrównawczy ustala się według zasad przewidzianych dla osób określonych w art. 1 pkt 1. Jeżeli podatnik osiąga ponadto inne dochody i przychody w rozumieniu art. 1 pkt 1 i 2, łączy się je z dochodami z działalności określonej w art. 14. Przepis art. 14 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34,
ul. Powiśńska 69/71 (skrytka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”. Zakład nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.